

студъ и буря продължавали непрѣкъснато нѣколко дни. Най-сетнѣ прѣстанали, и повърхнината на Араратъ се освѣтила отъ изгрѣва на слънцето. Чакъ тогазъ пѣтниците трѣгнаха по-нататъкъ. Това било на 6. августъ. Скоро тѣ достигнали върха и прѣди всичко забили кръста, на него заковали дъска съ надписъ за възлизането на върха. Следъ това пѣтешественицитѣ дълго се любовали на чудно красивия огледъ, който се открилъ отъ върха на едно разстояние отъ нѣколко стотинѣ километра.

На върха пѣтниците прѣстояли 6 дни; прѣзъ това време ученитѣ правили измѣрвания и наблюдения. Трудно се работѣло, защото на такава височина въздухътъ е рѣдъкъ. Самъ полковникъ Худско казва: „като се изкачихъ на върха, азъ почувствувахъ отслабване; гърдитѣ ми се свиха, главата ми като че бѣше стегната съ желѣзенъ обрачъ и при всѣко движение дишането ми се спираше“.

Не съ по-малка мъка пѣтниците се завърнали назадъ.

Габрово.

К. Рачевъ.

